

TEAM SPECIAL FORCES

Bij Clavis Uitgeverij staat het kind centraal.
Wij geloven namelijk dat de wereld van morgen er zal uitzien als
de dromen van de kinderen van vandaag. Het is onze missie
om hun leefwereld elke dag zo mooi mogelijk te maken.

Coen de Kort

Team Special Forces

© 2024 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York

Illustraties: Geert Gratama

Trefw.: monster, zelfwaardegevoel, humor

NUR 282, 283

ISBN 978 90 448 5535 7

D/2024/4124/290

Alle rechten voorbehouden

Tekst- en datamining niet toegestaan

www.clavisbooks.com

www.coendekort.nl

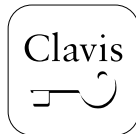
www.geertgratama.nl

COEN DE KORT

TEAM

SPECIAL FORCES

met illustraties van
GEERT GRATAMA

**Dit boek is geschikt voor volwassen kinderen van 9 of 10 jaar.
Wat zeg je? O, nou vooruit dan, 11 jaar mag ook. Pardon?
Jā, 12 jaar is ook goed, zeurkont. En als we dan toch bezig zijn:
8 jaar kan eigenlijk ook wel. Maar daar blijft het bij!**

Andere boeken van Coen de Kort bij Clavis

Tom Trubbels breekt in (11+)

Moord en dat soort dingen (12+)

Rat (14+)

Checklist (14+)

Mijn held de huurmoordenaar (young adults)

Meisjes en messen (young adults)

Eet je bordje leeg

Buiten verdwijnt de vollemaan achter een grote, donkere wolk en klinkt het gerommel van aankomend onweer. Het begint te waaien. De gordijnen voor het open raam komen klapperend en flapperend tot leven. In de voortuin ritselen de bladeren van de berkenboom begeleidende muziek.

Je valt in slaap en droomt dat jouw voetbalteam de wedstrijd wint en dat dat komt omdat jij drie fantastische goals hebt gemaakt. Mooier kan het niet, mooier wordt het niet. Je herkent het wel.

Maar dán ... word je met een ruk uit die droom gesleurd. De droom wordt een nachtmerrie, want je schrikt wakker van ... ijzingwekkend gegrom. Het angstaanjagende geluid is vlakbij. Je kunt je ogen bijna niet opendoen. Maar door je wimpers zie je direct waar je al bang voor was. Je haren gaan recht op je hoofd staan en je mond valt open van ontzetting. In paniek sla je beide handen voor je gezicht en je gilt, maar er komt geen geluid. Niets. De adem stukt in je keel en je hart bonkt als de grote trom van de drumband. Boem, boem, boem. Je herkent het wel.

Vol afgrijzen laat je je bevende handen zakken, want het grommen stopt niet. Nee, het wordt erger en erger. Een onmenselijke stank, die nog het beste te vergelijken is met de gemene, onver-

draaglijke lucht van gekookte spruitjes, vult je neusgaten. Aan het voeteneinde van je bed staat een afschuwelijk monster met geheven klauwen. Klauwen met nagels zo scherp als pas geslepen messen. En die nagels wijzen naar jóú. Je trekt het dekbed tot ver over je kin, alsof de afbeelding op het overtrek van Spiderman of een kleurrijke eenhoorn je kan beschermen tegen de enorme gestalte die zich steeds verder over je heen buigt. Je herkent het wel.

De grillige wratten en etterende bulten op de graf grijze kop van het monster laten je maag omdraaien. De walmende stank die het gedrocht over je uitademt, maakt je nog misselijker dan de ergste buikgriep. Je krijgt het tegelijkertijd gloeiendekolenheet en ijspegelkoud als het monster je dwingt om in zijn vuurspuwende ogen te kijken. Je gílt het uit. Já ... nu lukt het wel! ‘Papa! Mama! Hélp! Héééélp!’ Het lukt met een laatste krachtsinspanning en gelukkig juist voordat het monster je gaat vermorzelen tot een zielig hoopje verkruimelde kinderbotten. Je herkent het wel.

Op de overloop springt het licht aan. Haastige voeten stampen op de traptreden. Je slaapkamerdeur vliegt open. ‘Wat is er? Waarom schreeuw je zo?’ Je moeder komt op je bed zitten en drukt je trillende lijf tegen het hare. Dat helpt. Je vader loopt naar het openstaande raam, waar grote regendruppels op de vensterbank tikken. Hij sluit het raam en de roffelende donder klinkt meteen maar half zo hard meer. Je knippert met je ogen, het monster is weg. Het stinkende, gruwelijke, gemene, kwaadaardige, verdorven, misdadige en verwerpelijke monster is weg ...

Fout! Kijk, dáár gaat het verkeerd. Níét gemeen of kwaadaardig.

Níét verdorven of misdadig. En níét verwerpelijk. Wel stinkend en gruwelijk. Dat zeker, maar daar is niets mis mee. Het was dus gewoon een prima monster. Een monster dat zijn mooie en bijzondere ambacht professioneel uitoefende. Zoals het hoort.

Toen het monster zo oud was als jij nu bent, ging het elke dag naar school, gedroeg zich daar voorbeeldig en haalde goede cijfers. Thuis luisterde het naar zijn ouders en at altijd zijn bordje leeg. Ook als er een stapel gore, vieze, smerige spruitjes op lag. En daarom is het nu een uitstekend monster en een toonbeeld van ijver. Geen kwaad woord daarover.

Je herkent het waarschijnlijk niet, maar een goed monster worden is heus moeilijk en niet altijd mogelijk. Bij deze zware studie zijn vooral persoonlijke kwaliteiten belangrijk, zoals uiterlijk en stemgeluid, maar daarbovenop moet je een echte doorzetter zijn. Soms lukt het domweg niet. Ook niet als spruitjes je lievelingseten is. Wat eigenlijk niet kan. Maar dat terzijde. Nee, echt, af en toe is het gewoon een kansloze missie. Waar een wil is, is dan géén weg, zal ik maar zeggen. Je gelooft me niet? Lees dan het verhaal dat hierna komt en als het uit is, spreken we elkaar weer. Nee, laat maar zitten, we spreken elkaar niet als het verhaal uit is en je *eind goed, al goed* hebt gelezen. Ik heb wel iets beters te doen. Een nieuw verhaal verzinnen bijvoorbeeld. En spruitjes zijn gezond, héél gezond, maar dus niet lekker. Dat is jammer. Dat had beter gekund.

Een afschuwelijk monster

Het was die week niet de eerste keer dat Anton Zuur ging klagen over geluidsoverlast. Hij belde langdurig aan met zijn ene hand en met de andere bonkte hij op de voordeur van het huis van zijn buurman.

Toen Karel Groothoofd Klompenmaker de arme deur voorzichtig opendeed, schreeuwde Anton Zuur dat het nu écht afgelopen moest zijn met die (...) herrie. Vóór het woord 'herrie' gebruikte de woedende man een ernstig scheldwoord. Zo ernstig dat ik het liever niet noem.

'O jee,' zei Karel, 'wil je alsjeblieft niet zo hard roepen, daar worden wij bang van.' Hij wees daarbij naar een meisje dat achter

hem stond. Het kind blies een kauwgombel terwijl ze een lange haarlok die voor haar ogen hing met twee vingers achter haar oor verstopte. Onder de kauwgombel droeg ze een schattige gif-groene jurk met daarop drie keurige vlekken van gehaktballenjus, rode pastasaus en chocolademelk.

‘Is ie daar alweer?’ vroeg het meisje aan Karel.

‘Eh ... ja, het is de buurman, Emma. Hij is hier opnieuw met een klacht, denk ik. We hebben toch nog te veel geluid gemaakt. Niet ik, maar jij, ben ik bang.’

Buurman Zuur knikte hevig en priemde zijn wijsvinger in de richting van Karel Groothoofd Klompenmaker, die ook echt een heel groot hoofd had. Een énorm hoofd, mag je gerust zeggen. Met oneindig veel gruwelijke pukkels. In zijn mond zag je een lange rij puntige tanden waarvan er een paar helemaal zwart waren. Een van de voortanden ontbrak. Die was blijven steken in een kokosnoot. Karel wist niet dat je die eerst moet kraken, voordat je het witte vruchtvlies kunt opeten. Na het ongelukje wist hij dat wel.

In diezelfde mond, achter die lelijke tanden, zat zijn angstaan-

jagende tong. Opgerold, want die tong was veel langer dan normaal. Het glibberige ding liep aan het uiteinde behoorlijk spits toe. Dat was wel handig. Zo kon hij als kind – en ook nu nog – een bijna lege pot pindakaas gemakkelijk schoonlikken.

Groothoofds haren hadden wel een kleur, maar het was niet helemaal duidelijk welke kleur dat precies was. Het zou blond kunnen zijn, maar daar was het te bruin voor. Het zou bruin kunnen zijn, maar daar was het te blond voor. In naar opzij gekamde slierten hing het vette spul slordig over zijn hoekige schedel. Door het dunne haar zag je bloederige wondkorsten. Die waren ontstaan door vaak, lang en hard krabben. Vanwege ernstige jeuk, door die haren niet te wassen.

Zo, nu heb je wel een goed beeld van hoe Karel Groothoofd Klompenmaker eruitzag. Ik overdrijf niet als ik zeg dat hij wel een gevaarlijk monster leek. En laat dat nou precies zijn wat Groothoofd wilde zijn: een levensgevaarlijk monster. Aan de uitvoering daarvan mocht nog wel gewerkt worden. En dan druk ik me zacht uit. Karel was namelijk een waardeloos monster. Hij deed zijn stinkende best om schrik aan te jagen, met de nadruk op ‘stinkende’, maar het lukte nog steeds niet heel erg goed.

De ongelukkige man had het beroep van monster zelf gekozen. Vooral omdat hij er monsterlijk uitzag, en dat was natuurlijk een prima begin. Maar hij koos het ook omdat hij eigenlijk niets anders kon. Schilderen en timmeren gingen hem slecht af. Om nog maar niet te spreken van boekhouden of vakkenvullen in de supermarkt. Brieven of pakketjes bezorgen? Ook dat was kansloos. Alles kwam steevast op de verkeerde plek terecht of raakte zwaar verkreukeld. Maar een gruwelijk monster kon hij wel zijn. Tenminste, dat dacht de lelijkerd zelf.

Karel Klompenmaker wilde liever geen enge gast zijn die grote mensen bang maakt. Nee, dat was te gevaarlijk. Dat ging zeker en vast niet lukken. Ze zouden hem uitlachen, die volwassenen, of tegen zijn kont schoppen.

Groothoofd had er goed over nagedacht. Het leek hem verstandig om een specialiteit te hebben. Net als bijvoorbeeld een bakker die heel goed eierkoeken kan maken. Of roomsoezen. Of tompoezen. Of hazelnootgebakjes. Zoiets. Hij wilde daarom niets minder dan de schrik van alle kleine meisjes worden. Die kon Karel wel aan. Kleine meisjes zijn niet sterk en eerder bang dan grote mensen. Maar ze zijn dus vooral klein. En dat is geruststellend, vond het afzichtelijke monster Groothoofd.

Karel Groothoofd Klompenmaker is een vreemde naam. Je hebt waarschijnlijk allang begrepen dat Groothoofd er eigenlijk niet tussen hoort. Dat het oorspronkelijk gewoon Karel Klompenmaker was. Dat is ook zo. Karel ging door het leven als de geliefde zoon van Harrie Klompenmaker en Trees Klompenmaker-Hooistok. Die weer de dochter was van Gerard Hooistok en Brigitte Hooistok-Terpentijn. En zo gaat dat nog even door. Slaan we verder maar over. Wat je wel moet weten, is dat ze allemaal niet lelijk waren. Zeker niet. Ze waren net zo knap als jij en ik. Heel gewoon dus. Misschien had de een wat je noemt flaporen en de ander een lange, dunne neus met sproeten, of hamsterwangetjes, zoenlippen misschien, dikke borstelwenkbrauwen zo je wilt, maar dat mocht allemaal geen naam hebben. Dat was niet erg en het stond eigenlijk wel koddig.

Dat Karel juist superlelijk was, leek gewoon een ongelukje te zijn. Hij zat er zelf niet zo mee, hoor. Groothoofd was eraan ge-

wend. Op een goede dag zou ook hij een leuke persoon tegenkomen die van hem ging houden. Daar was hij van overtuigd. Voor die tijd wilde hij wel graag alles op een rijtje hebben. Een belangrijk ding in dat rijtje was: een fatsoenlijk monster zijn. Dat was alles. Hij hoefde er niet eens de kost mee te verdienen. Karels ouders waren stinkend rijk geworden van de handel in schapen, koeien, paarden en een enkele kameel. Hij kreeg iedere maand geld van hen. Ruim voldoende om de huur van zijn huisje te betalen en om van te leven. Als hun ouwelui ooit dood zouden gaan, zouden Karel en zijn zus al het geld én de grote villa erven waar hun pa en ma in woonden. Trees en Harrie hadden een kok, een tuinman en een hulp in de huishouding in dienst. Die kun je niet erven. Dat is verboden.

Groothoofd had behalve een vader en een moeder dus ook een zus. Haar naam was Els. Ze was een stuk ouder dan Karel. Els trouwde met Ton Konijn en heette vanaf toen Els Konijn. De achternaam Klompenmaker liet ze weg, voor het gemak. Dat scheelde gedoe later.

Els en Ton Konijn hadden één kind, een dochter: Emma Konijn. Emma was een aantrekkelijk kind. Net als jij. Nee, niet als ik. Ik ben geen kind. Wel aantrekkelijk.